

hebben gevoeld. Hun gezag tegenover het volk was gehandhaafd, zeker, maar op het nippertje en door de prins. De laatste was machtig genoeg om, als hij wilde, bepaalde lieden zonder meer van het kussen te stoten. Het was echter typerend voor hem dat hij niets voelde voor een 'grote schoonmaak', waarop zijn meest konstruktieve adviseur Bentinck van Rhoon voortdurend aandrong. Het liefst wilde hij enkele trouwe aanhangers belonen door hen te bestemder tijd aan het roer te brengen, maar in ieder geval op wettige wijze en het liefst zonder anderen – vroegere tegenstanders – te zeer te kwetsen. Deze, volgens Bentinck halfslachtige en misplaatste houding werd door het prinselijk paar wellicht als de enig juiste gezien om de politieke tegenstellingen zoveel mogelijk van hun scherpte te ontdoen. Een soort grote verzoening dus in plaats van een grote schoonmaak. Te bestemder tijd en op wettige wijze, dat betekende voor Rotterdam de boondag, 29 april, de traditionele datum van de magistraatsverandering.

Een week voordien kreeg de vroedschap van de presiderende burgemeester De Meij een brief ter inzage, ontvangen van Jan de Back, sekretaris van de prins en op diens order geschreven, waarin acht namen werden genoemd van heren, die de prins graag op de nominatie tot burgemeester gebracht zou willen zien en veertien op die tot schepen, 'verwagende Zijne Hoogheid vervolgens dat Uw EG. het intijds daarhenen wel sal willen dirigeren dat aan de intentie van Zijne Hoogheid voldaan werde' . . . ¹⁰⁾. De hint was duidelijk, te meer daar onder de burgemeesterskandidaten de namen voorkwamen van de beproefde oranjegezinden Otto Groeninx van Zoelen en Hugo Cornets de Groot. De boonheren hoefden niets meer te doen dan de lijsten over te nemen en op 2 mei deelde de prins schriftelijk mee dat hij uit de hem aangeboden dubbeltallen zijn keuze gemaakt had. De nog maar één jaar gefundeerd hebbende burgemeesters Theodorus de Meij en Herman Vingerhoed werden gekontinueerd en nieuw benoemd werden Groeninx van Zoelen en Cornets de Groot ¹¹⁾. Op deze wijze werd in Rotterdam, evenals in de andere Hollandse steden, het stadhouderlijk rekommandatierecht weer ingevoerd, dat de prins in staat stelde overal zijn aanhangers in de leidende funkties te brengen. Daarmee was de oude 'correspondentie' die in de 30er en 40er jaren bestaan had, aangetast. Door de wetsverzetting, die nog het zelfde jaar volgde, zou ze volkomen verbrokkelen.